

זוהר תהילים

זוהר תהילים

ב) היה ה' כאויב, ולא אויב. שאם לא כך, לא נשאר מישראל גוזים בעולם. כמו זה, שם א) היהת כאלמנה, ולא אלמנה. כאלמנה שהליך בעלה לעבר חיים וממחפה לו.

אמר רבי חייא, ומפנין משמע? ממש משמע, שהוא עקר הכל, שכתוב (יחזקאל א) ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם. כמראה אדם, ולא מראה אדם. אמר רבי יצחק, כתוב כתפוח בעצי העיר וגור. כתפוח, ולא תפוח. כתפוח, שנפרד בגונינו, ובגוניהם אחוז הדבר. אמר רבי יהודה, אלו לא באין לאן אלא לשמע הדברים הילו - ד.

כמה עדים נתנו הקב"ה לכל אדם שלא יחתoa

נוצר לשונך מרע וגוי (لد, יד-ט): נזהר ויקרא פ' שלח לך (דף קע"ה:) אמר רבי יהודה, כמה עדים עשה הקדוש ברוך הוא להעיר בהם בני אדם, וכולם בעצה ובעדות עומדים מולו. קם בפרק, מושיט רגליו ללבך - עדים עומדים מולו, מכוונים וואומרים: (שמואל א ב) רגלי חסידיו ישמר וגוע. (קהלת ד) שמר רגליך כאשר תALK. (משלי ח) פלס מעגל רגליך. פותח עיניו להסתכל בעולם - העדים אומרים: (שם) עיניך לנכח יביתוג. קם לדבר - העדים אומרים: (תהילים לד) נוצר לשונך מרע וגוי. מושיט ידיו בדברי העולם - העדים אומרים: (שם) سور מרע ועשה טוב. אם מצית להם - יפה, ואם לא - כתוב (זכריה ג) והשׁטן עמד על ימינו לשטנו. כלם מעדים עליון בחתאו

טמאה. וזהו שאמר דוד המלך, מלכה בזה ומתקנה ממנה, שכתוב (תהילים פ) פנה אליו ותני. מה זה פנה אליו? כמו שנאמר (במדבר יב) ויפן אהרן. ירדו רבי חייא ורבי יוסי ונש��והן. התהברו יחד כל אותן הדרות. קראו עליהם רבי חייא, (משלי ד) וארכח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון הימים.

בגלל לשון הרע מחלות יורדות לעולם חלילה

נוצר לשונך מרע (لد, יד): נזהר - שמוט פ' משפטים (דף קכ"ב) שנינו, ישראל נקרו קדש, ומשום שהם קדש אסור לאדם לקרוא לחברו בשם גנאי ולא לננות שם לחברו, ונענשו גدول, וכל שכן בדברים אחרים. שנינו, כתוב (תהילים לד) נוצר לשונך מרע וגוע. מהו מרע? שבגלל לשון הרע מחלות יורדות לעולם.

אמר רבי יוסי, כל מי שקורא לחברו בשם שאין בו ומגנה אותו, נתפס بما ש אין בו. שאמר רבי חייא אמר רבי חייא, כל מי שקורא לחברו רשע, מוציאים אותו ל Gehinom, ויזורדים לו ללחיו, פרט לאוּתם חצופים של התורה שמתיר לאדם לקרוא להם רשע.

אותו איש שקלל את חברו, עבר רבי ייסא, אמר לו, כמו רשע עשית. בא לפני רבי יהודה. אמר לו, רשע לא אמרתי לו, אלא ברשע, שמרה דבריו ברשע, ולא אמרתי שהוא רשע. בא רבי יהודה ושאל למשה לפני רבי אלעזר. אמר לו, וداع שלא החתיב. מני לנו? שכתוב (איכה

טוֹב בְּקַשׁ שָׁלוֹם וּרְקִפָּה: טַעַנֵּי יְהוָה גָּבָה אֶל צְדִיקִים וְאָנוֹנוּ אֶל שְׂעֻתָּם:

זוהר תהילים

משמעותם כה ציריך להשמר שלא ישמעו את אותה תפלה בנין ארים. ועוד, שדברו של תפלה נאחז בעולם העליון, ודברו של העולם העליון אין ציריך לשמע. כמו זה מי שקורא בתורה, אחד קוראים בתורה, הם לשתק. ואם שניהם קוראים בתורה, הם גורעים באמונה של מעלה, משום שאחד קול ואחד דברו הכל אחד, אז שני קולות ושני דבורים זו גրיעות האמונה. אלא שיש היה קול ודברו אחד כמו שאrik, כדי שיש היה אותו קול ואותו דברו אחד. ואותו הפמנה ששמו עזריאל הוזן, כשהאותה תפלה עליה בלחש, כל אותן שנים רבוא מלחנות, וכל אותן בעלי עינים, וכל אותן בעלי אזנים, כל יוצאים ונושאים אותו דברו של תפלה שעולה. זהו שפטותם תהילים לד עיני ה' אל צדיקים ואנוינו אל שועתם. עיני ה' אל צדיקים - אלו בעלי העינים שלמטה, משום שיש (שאי) בעלי עינים של מעלה. ואנוינו אל שועתם - אלה בעלי הארץ.

עיני י' אל צדיקים - יש כאן סיווע שמיימי עיני ה' אל צדיקים ואנוינו אל שועתם (יד, טז): [זוהר – ח"ב פ' פוקודי (דף כהה)] רבינו אבא ורבינו אחא ורבינו יוסף היו הולכים מטבחריה לצפורי. עד שהיו הולכים, ראו את רבינו אלעזר שהיה בא ורבינו חייא עמו. אמר רבינו אבא, ודאי נשתחף עם השכינה. חכו להם עד שהגיעו אליהם. כיון שהגיעו אליהם, אמר רבינו אלעזר, כתוב (תהלים לו) עיני ה' אל צדיקים ואנוינו אל שועתם.

למעלה. אם רוץ האיש להשתדל בעבודת הקדוש ברוך הוא - כלם מעדים סגנורא לפניו, ועומדים להיעיד עלייו טובות בשעה שאrik לו.

עינוי ה' אל צדיקים ואנוינו אל שועתם

עינוי ה' אל צדיקים ואנוינו אל שועתם (ה, טז): [זוהר - שמוט פ' ויקח (דף ריב)] (ברקיע השני עולה התפללה עד אותו רקייע, וכשעליה התפללה עד לאותו רקייע, נפתחים שנים עשר שעריו אותו הרקייע, ובאותו השער השני עשר עומד ממנה אחד ששמו עניאל, וזה ממנה על כמה חילופים, על כמה מחנות, וכש�텟לה עולה, עומד הממנה זהה ומזכיר על כל אותן פתחים ואומר: (ישעה כו) פתחו שעריהם וגוו, וכל השערים נפתחים, ונכנסת התפללה לכל אותן הפתחים. ואז מתעורר ממנה אחד ז肯 לימים שעומד לצד דרום, ששמו עזריאל הוזן, ולפעמים הוא נקרא מחニアל, משום שהתמנה על שנים רבוא מלחנות, וכלם בעלי כנפים, בעלי מלחנות, מלאים עינים. ואצלם עומדים אותן מלחנות בעלי אזנים. ונקרים אזנים, משום שהם מקשיכים לכל אותן שמתפללים תפלותם בלחש וברצון הלב, שלא נשמעת אותה תפלה לאחר. התפללה זו עולה, ומקשיכים לה כל אותן שנקרים בעלי אזנים. ואז אותה תפלה נשמעת לאזני אדם, אין מי שמקשיכב לה למעלה, ולא מקשיכים לה אחרים, פרט למי ששומע בראשונה.